

оцінки параметрів та статистичні критерії, розрахунки яких проводячи за допомогою електронних таблиць.

Отже, комп'ютерне тестування полегшило здатність оцінювати знання учнів, набуті в процесі навчання за короткий проміжок часу, використовуючи алгоритми для регулювання складності питань під час оцінювання на основі попередніх відповідей. Оскільки адаптивні тести націлені на зміст та тестові завдання, узгоджені з рівнем здібностей кожного, адаптація призводить до отримання більш точних результатів для всіх респондентів протягом відносно малого інтервалу часу. Отримані дані тестувань можуть бути зібрані в централізованому інформаційному середовищі, що дозволить більш інтегровано проаналізувати результати навчальної діяльності дітей.

Література:

1. Ачкан В.В. Основи педагогічних вимірювань та моніторингу якості освіти: курс лекцій: навч. Посіб. Бердянськ. 2013. С. 62.
2. Михайліченко М.В., Рудик Я.М. Освітні технології: навчальний посібник. – К.: ЦП «КОМПРИНТ». 2016. С. 583.
3. Режим доступу - <https://learningportal.iiep.unesco.org/en/issue-briefs/monitor-learning/developing-a-monitoring-framework-0>
4. Режим доступу - <http://www.panworldeducation.com/2017/03/23/benefits-of-digital-learning-over-traditional-education-methods/>

Зазимко Н.М.

кандидат фізико-математичних наук, доцент,
заступник директора Навчально-наукового інституту неперервної освіти
*Національного педагогічного університету імені М.П. Драгоманова,
м. Київ, Україна*

ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРАМ ПІДВИЩЕННЯ КВАЛІФІКАЦІЇ УЧИТЕЛІВ НА ЗАСАДАХ КОМПЕТЕНТІСНОГО ПІДХОДУ

Широкомасштабні перетворення в усіх сферах українського суспільства не оминули і систему освіти. В цих умовах післядипломна педагогічна освіта стає локомотивом удосконалення передового педагогічного досвіду і забезпечення відповідних темпів розвитку освіти в цілому. Адже розбудова національної освіти передбачає неперервний розвиток професіоналізму, збагачення духовної культури, вдосконалення особистісних якостей педагогів. Це, у свою чергу, висуває нові вимоги до розвитку післядипломної педагогічної освіти, яка еволюціонує в бік варіативної, особистісно орієнтованої моделі, що ґрунтується на засадах неперервності, диференціації, індивідуалізації навчання, спрямованого на врахування інтересів, запитів, власної траєкторії професійного зростання педагогів.

В контексті державних завдань реформування освітянської галузі нами здійснюється цілеспрямована робота з питань сучасного ефективного науково-методичного супроводу діяльності педагогів, розвитку та вдосконалення їх фахової майстерності. Серед пріоритетних напрямів діяльності визначено запровадження системи освіти дорослих за наскрізними навчальними планами та

програмами підготовки і перепідготовки (друга вища освіта), спеціалізації, підвищення кваліфікації та стажування науково-педагогічних кадрів через очну, заочну, дистанційну, а також змішану форми навчання у тому числі тренінги в межах окремих модулів за накопичувальною системою протягом п'яти років; проведення науково-дослідних робіт; апробація та використання результатів наукових досліджень в навчальному процесі; підготовка учнів до ЗНО, олімпіад, конкурсів МАН тощо.

У рамках запровадження компетентнісного підходу оновлено зміст курсів для різних категорій фахівців. Все це сприяє формуванню інформаційно-комунікаційного підґрунтя відкритої освіти. Також використовуються методики інклюзивної освіти, ментальної арифметики тощо, в основу яких покладено ідеї дитиноцентризму та педагогіки добра.

Курси підвищення кваліфікації вчителів передбачають розвиток й удосконалення їх професійної компетентності, необхідних для забезпечення освітньої діяльності в умовах сучасного державного або приватного закладу освіти. Вчителі оволодівають основними положеннями нормативно-правових документів у галузі освіти, сучасними підходами у педагогіці та віковій психології, інноваційними технологіями виховання. Результатом роботи на курсах є розроблення власних проєктів, моделей оновлення освітнього процесу та освітнього простору в закладах освіти.

Метою програми підвищення кваліфікації учителів є підвищення рівня їх професійної компетентності щодо реалізації завдань Державних стандартів (див. табл.1). Відповідно до Наказу Міністерства освіти і науки України [1] забезпечено їх індивідуально-особистісне та професійно-діяльнісне самовдосконалення на основі активізації базової освіти, набутого професійного та життєвого досвіду, індивідуально-особистісних інтересів, соціальних запитів держави щодо ефективного виконання ними функціональних обов'язків.

Переосмислення соціальної і професійної місії вчителя Нової української школи актуалізує необхідність підготовки фахівців, адаптованих до сучасних соціокультурних умов, здатних творчо працювати, приймаючи нестандартні рішення в ситуаціях ринкової конкуренції, уникаючи стереотипізації і шаблонів, засвоювати нові професійні ролі і функції, забезпечувати випереджувальність розвитку країни, реалізовувати освітні проєкти національного масштабу, витримувати конкуренцію на європейському і світовому ринку освітніх послуг тощо.

Очікувані результати навчання охоплюють:

Знання і розуміння - сучасних тенденцій розвитку освіти взагалі; соціально-правових основ, законодавчих актів у сфері освіти; особливостей процесів викладання і навчання школярів; основних механізмів функціонування і реалізації компетентнісної парадигми навчання; способів реалізації інтеграційного підходу в навчанні школярів; концепції інклюзивної освіт.

Розвинені вміння - організовувати педагогічну діяльність на компетентнісних засадах (прогнозування, проєктування, оцінювання тощо); конструювати та реалізувати сучасні програми навчання молодших школярів із використанням різноманітних методів, форм і технологій; діагностувати освітній

процес і складати індивідуальні освітні маршрути для становлення учня як особистості, громадянина, інноватора; керувати проектною діяльністю школярів; організувати культуромовне освітньорозвивальне середовище; проектувати власну програму професійноособистісного зростання.

Диспозиції (цінності, ставлення) - дитиноцентризм, цінність особистості; готовність до змін, гнучкість, постійний професійний розвиток; відданість ідеї щодо значущої участі в освітньому процесі усіх учнів; просування демократичних цінностей (повага до багатоманітності, право вибору, формування спільноти, полікультурність); рефлексія власної професійної практики

Зміст програми, зокрема цілісний та системний добір модулів і тем, визначається вимогами суспільства знань щодо забезпечення закладів освіти висококваліфікованими фахівцями; основними напрямками державної політики у галузі освіти; Національною рамкою кваліфікацій, освітніми стандартами, вимогами до компетентностей педагогічних працівників, має практичну спрямованість (практико орієнтовану) та охоплює ресурсну (методичну) складові підвищення кваліфікації учителів. Програма передбачає обов'язкову і вибіркочу частини обсягом 150 годин (5 кредитів ECTS). Обов'язкова частина складається з очних сесій (50 годин) та дистанційного курсу (70 годин) і охоплює фахові навчальні модулі. Вибіркова частина передбачає вільний вибір модулів в очному, очно-дистанційному або дистанційному форматах з урахуванням індивідуальних потреб педагогів загальною кількістю годин - 30 академічних годин.

Вибіркові модулі пропонуються слухачам за очною, дистанційною і змішаною формами навчання. Дистанційна форма навчання реалізована з використанням системи Moodle та відображена на сайті Інституту <http://www.do.ippk.npu.edu.ua>.

Очна форма навчання передбачає проведення:

- ✓ тренінгових занять,
- ✓ інтерактивних лекцій,
- ✓ практичних занять (майстер-класів),
- ✓ дискусій (тематичних, подіумних),
- ✓ конференцій (з обміну досвідом, підсумкових, наукових, інтернет-конференцій тощо),
- ✓ самостійної роботи у вигляді моніторингу та оцінювання результатів
- ✓ пропонування освітніх змін із забезпечення консультування провідними фахівцями у відповідних галузях знань.

Також розроблено програми підвищення кваліфікації учителів із інноваційних методик навчання, зокрема навчання дітей ментальної арифметики.

В цілому за підходами, відображеними нами в науковій праці [2], модернізація системи підвищення кваліфікації учителів в умовах інноваційних перетворень визначається вимогами дієвості та забезпечення її ефективності відповідно до Європейських стандартів та рекомендацій нового покоління (ESG, 2016 р.) з врахуванням головних тенденцій розвитку (рис. 1). Нагальною є потреба урізноманітнення джерел фінансування системи на основі справедливого для освітянина балансу бюджетних, спонсорських, інституційних,

індивідуальних та інших витрат, зокрема через упровадження ваучерів професійного розвитку.

Головні тенденції розвитку системи підвищення кваліфікації учителів

Рис. 1. Головні тенденції розвитку системи підвищення кваліфікації учителів

Таким чином, запропонована модель модернізації системи підвищення кваліфікації педагогічних кадрів, а також досвід її впровадження у Навчально-науковому інституті неперервної освіти НПУ імені М.П. Драгоманова, сприяють реалізації основних напрямів розбудови й функціонування системи організаційно-методичної допомоги з неперервного підвищення їхньої кваліфікації.

Література:

1. Наказ МОН України від 15.01.2018 р. № 36 Про затвердження типової освітньої програми організації і проведення підвищення кваліфікації педагогічних працівників закладами післядипломної педагогічної освіти 1176 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://drive.google.com/file/d/1mG7U91TLtuHS7aEaBW1B_MuTP5fdgIis/view
2. Мультимодусні засади післядипломної освіти для сталого розвитку. [колективна монографія] / За заг. редакцією Рідей Н.М., Сергієнка В.П. – Вид-во НПУ імені Драгоманова, 2017. - 639 с.
3. Вокер Т. Як навчають у Фінляндії. Найкраща шкільна освіта / Пер. з англ. Н. Лавської. – К.: Видавнича група КМ-БУКС, 2018. – 232 с.